Fényképalbum

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Szüleim fiatalkorukban**
A fénykép készítésének helye:	**n.a.**
A fényképek készítésének éve:	**1910-es évek**
A képeken:	**Gulácsy Lajos és Nagy Emma**

Apai nagyszüleimnek egy nagy tanyájuk volt a szülőfalumban, Tivadarfalván, ott gazdálkodtak. Ez a rész Trianon után Csehországhoz tartozott, de közel a magyar határhoz, 15-16 kilométerre onnan. Két fiuk és egy lányuk született, édesapám, Gulácsy Lajos volt az első gyermek. Édesapám a vasútnál volt kalauz, mikor megismerte édesanyámat – ő akkor még 16 éves volt –, és elvette feleségül.

Édesanyám, Nagy Emma is gazdálkodó családból való volt. Az édesanyja korán meghalt, de nagyapa, az ő édesapja élt még sokáig. Nem sokat találkoztunk vele, de ismertem. Édesanyámék négyen voltak testvérek, három lány és egy fiú. Az egyik nővére tanítónő lett, a fiú meg mással foglalkozott, nem szeretett gazdálkodni, és a másik lány sem, úgyhogy édesanyám örökölte a gazdaságot, a legkisebb lány. Tivadarfalván volt a földbirtokuk, de a vasúttal járták az országot, és rábízták a gazdálkodást édesanyám másik lánytestvérére s annak az urára. Csakhogy azok nem értettek a gazdálkodáshoz, az adósság csak gyűlt, és akkor aztán szüleim elhatározták, hogy édesanyám hazamegy gazdálkodni, mert ő nagyon jól értett ahhoz nő létére. Édesapám meg járt a vasúthoz, és abból éltek, a vasúti fizetésből, mert a gazdálkodásból az adósságot kellett kifizetni.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**A Gulácsy-család**
A fénykép készítésének helye:	**Tivadarfalva**
A fénykép készítésének éve:	**1943**
Kulcsfigura:	**Gulácsy Szeréna** *(álló sor: balról a negyedik)*

A testvérek közül nyolcan nőttünk föl. Én hetediknek vagy hatodiknak születtem – meg sem tudom mondani, mert közben voltak, akik meghaltak –, de mint élő a hatodik voltam. A testvéreim Sándor, Pista, Juliska, Emma, Etelka – mi Etunak hívtuk –, aztán én, Lajos és Gábor.

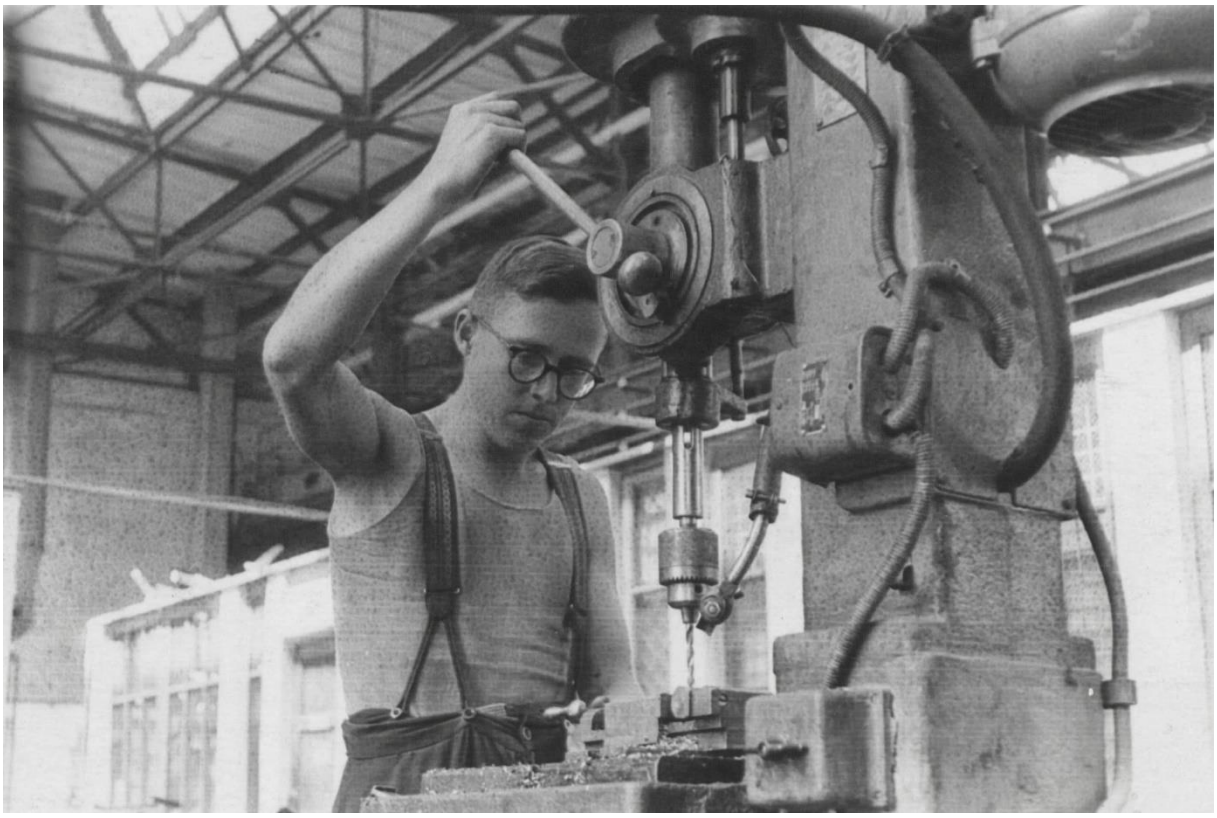

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Öcsém, Gulácsy Lajos**
A fénykép készítésének helye:	**Debrecen, Vasmű**
A fénykép készítésének éve:	**1946 körül**
A képen:	**ifj. Gulácsy Lajos**

Lajos öcsém – aki majd a 90-es években püspök lett Kárpátalján – Pesten dolgozott valamelyik nagy gyárban a háború alatt. Mikor aztán a határt lezárták, édesapám vasutas állását megszüntették, és a földet is elvették tőlük, akkor Lajos hazament; a Tiszán kellett átúsznia titokban, hogy hazaérjen. Kárpátalján akkor kezdődött egy Biblia-ébredés. Tivadarban is sok volt a megtérés, édesapám is megtért idős fejjel, és az öcsém belekerült az evangéliumi könyvmisszióba. Jött át Magyarországra, itt felpakolták evangéliumi könyvekkel, és ő ezeket szökve vitte át a határon.

Aztán ezzel a könyvterjesztéssel ő Munkácson megtalálta Kovács József lelkészt. Kárpátalján akkoriban az idős lelkészek képezték ki a papokat, és az öcsém ennél a Kovács Józsefnél tanult, aztán letette a segédlelkészi vizsgát, mert vizsgáztatták, az idős papok összejöttek és kikérdezték. Amíg még tanult, megismerkedett egy kislánnyal, és amikor már Lajosnak olyan segédlelkészi állása lett, hogy megélhettek belőle, akkor kitűzték az esküvőt. És azon éjjel elvitték Lajost fogságba. Hét év után került haza, de a kis menyasszony várta hűségesen; akkor megesküdtek, és attól kezdve együtt éltek.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Nevelőszüleimmel: a Jánossy-család**
A fénykép készítésének helye:	**Méhtelek**
A fénykép készítésének éve:	**1936**
A képen (balról jobbra):	**Jánossy Sándorné sz. Nagy Ida, Jánossy Imre, Gulácsy Szeréna, Jánossy Sándor**

Az édesanyám egyik lánytestvére tanítónő lett, és férjhez ment a tivadarfalvi lelkészhez, Jánossy Sándorhoz. Onnan aztán keresztapámat megválasztották Méhtelekre, az már a magyar területen van. Öt gyermekük született, abból meghalt négy kicsi korban, és csak egy fiuk maradt, Jánossy Imre, aki később professzor lett a Debreceni Kollégiumban. Keresztmama megkérte édesanyámat, adjon egy lányt, hogy az ő fia ne legyen egyedül. És akkor elvitt engem. Másfél éves voltam, még csak éppen járni tudtam. Ott nőttem föl Méhteleken, a virágos, gyönyörű parókián. Szép, kényelmes hely volt: konyha, hálószoba, iroda, ebédlő, vendégszoba. Hosszú tornác és parkosított kert volt egy nagy virágággyal középen; emlékszem, azt nekem hátratett kézzel kellett körbesétálni, hogy a virágot le ne tépjem.

Keresztmama nagyon szigorú volt, amit ő mondott, annak meg kellett lenni. Én őt mindig keresztmamának szólítottam, de sokáig nem tudtam, hogy nem ő az édesanyám. Csak mikor már nagyobb lettem, hét-nyolcéves iskolás, akkor tudtam meg, hogy nekem a határon túl van az édesanyám. Tudtunk járni haza – keresztmamáéknak volt kocsijuk, és Nagypaládnál kaptunk határátlépési engedélyt –, de én azt nem tudtam, hogy odatartozom, és a testvéreim is csodálkoztak, mert nem ismertek. Elfogadtak, mert édesanyámék megmagyarázták, hogy a testvérük vagyok, de mégis idegen voltam nekik, nem együtt nőttünk fel.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Férjem érettségi képe**
A fénykép készítésének helye:	**Kunszentmiklós**
A fénykép készítésének éve:	**1930**
A képen:	**Szabó Gábor**

A férjem Kunszentmiklóson született. Nagyon szegény, özvegy édesanyja volt, az édesapja már Gábor tízéves korában meghalt. Négyen voltak testvérek, ő volt a legkisebb. Az egyik bátyja vasutas lett, a másik gépész, az aratásnál gépszerelő; okosak voltak, de ők mesterséget tanultak, egyedül Gábor tudott továbbtanulni a testvérek közül. Nagyon jó tanuló volt, már az elemi iskolában tanítványai voltak, azzal tartotta el az özvegy édesanyját is. Egy nagyon híres lelkész felkarolta, és ahogy növekedett, még bibliaórát is bízott rá. Tizennégy évesen Gábor nagybeteg lett. A torokmandulája begyulladt, bevitték a kórházba, és akkor tűnt ki, hogy vérzékeny. A halál szélén állt, és ekkor elhatározta a szívében, hogy ha az Isten őt megtartja, lelkipásztor lesz. Csudálatos volt, mert azt hiszem, egy hónapnál is tovább tartott, de meg tudták menteni véradással.

A betegség után folytatta a gimnáziumot, befejezte, aztán jött a Teológiára Debrecenbe. Az öreg édesanyjának nem volt pénze, hogy taníttassa, ezért Gábor tanított, és a pénzt mindig hazaadta, úgy tartotta el az édesanyját. Minden hónapban küldte a pénzt, nem dorbézolta el.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Gábor a Teológia elvégzése után**
A fénykép készítésének helye:	**Debrecen**
A fénykép készítésének éve:	**1937**
A képen:	**Szabó Gábor**

Ez a kép nem sokkal a megismerkedésünk után készült. Unokatestvérem, Jánossy Imre elsőéves teológus volt Debrecenben, amikor megismerkedett Gáborral, aki akkor már negyedéves volt. Egyszer meghívta hozzánk vendégségbe, és mi így ismerkedtünk meg. Aztán mindig jöttek tőle a levelek, és jött is kétszer-háromszor; olyankor megengedték neki, hogy ő prédikáljon keresztapa helyett a méhteleki gyülekezetben. Nagyon szépen prédikált, jobban, mint az öreg keresztapa. Mert a régi lelkészek Isten csodálatos, teremtett világáról beszéltek, ő pedig Jézus Krisztusról beszélt, s az evangéliumot hirdette.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Esküvői képünk**
A fénykép készítésének helye:	**Debrecen**
A fénykép készítésének éve:	**1941**
A képen:	**Gulácsy Szeréna, Szabó Gábor**

Ötödév után Gábor Hallében volt egy évig. Mai napig is megvan minden levele, és keresztmamáék nekem is megengedték, hogy egy-egy lapot küldjek neki. A leveleken keresztül megismertük egymás természetét. Ő nagyon kedves, közvetlen volt, és nem udvarolt másoknak, nem csapongott, hanem hűséges volt. És én is, nemcsak megszerettem, hanem Istentől kapottnak vettem. Mert én az Úrra bíztam magam, hogy Ő igazgassa az én életem folyását, mert én tudatlan vagyok ebben a világban megállni, és Ő adta nekem ezt a fiatalembert, őt én Tőle kapott ajándéknak vettem. Ő rendelte, Ő adott bele szeretetet, hogy engem tudjon szeretni, és Isten ajándékaképpen nekem is őt kell szeretni, elfogadni.

Így teltek az évek, s mikor eljött a lehetőség, hogy Gábor állást kapott a Püspöki Hivatalban, akkor megesküdtünk, 1941. május 20-án.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Szabó Gábor püspöki irodatiszt**
A fénykép készítésének helye:	**Debrecen**
A fénykép készítésének éve:	**1941**
A képen:	**Szabó Gábor**

Gábor Debrecenben, a Teológián dr. Révész Imre professzornak volt a tanítványa, aki nagyon sokszor igénybe vette őt az irodai munkában is, mivel Gábor tudott németül, és kiváló tanuló volt. Amikor 1938-ban megválasztották püspöknek, Révész Imre maga mellé vette Gábort, hogy betanulja a kerületnek a dolgait, mert a püspöki titkár, bár nagyon aranyos, kedves, hűséges volt, de már idős, és nyugdíjba ment. És akkor, 1941-ben lett Gábor a Püspöki Hivatalban először irodatiszt, majd néhány évvel később püspöki titkár.

Révész püspök úr ideje alatt a falusi lelkészek, amikor bejöttek Debrecenbe – érdeklődni az egyházkerület dolgai iránt, meg elmondani a maguk panaszát –, otthonra találtak a Hivatalban. Gábor ebben nagy barátjuk volt. Ha panaszuk volt, bajuk volt, neki elmondták, ő pedig továbbította a püspök úrnak, hogy itt vagy ott milyen helyzet van, és mit lehetne segíteni. Gábor iratterjesztő is volt, járt Budapestre, ott az evangéliumi könyvekből kapott egy nagy adagot, hozta a Hivatalba, és a lelkészek között szétosztotta.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Éva lányunkkal**
A fénykép készítésének helye:	**Debrecen**
A fénykép készítésének éve:	**1943**
A képen *(balról jobbra):*	**Szabó Gábor, Szabó Éva, Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**

Először Éva lányom született, aztán két évre rá, 1944. január 25-én Kati. Akkor volt a bombázás, a két gyerekkel futottunk a pincébe. Akkor már fent a Püspöki Hivatal mellett laktunk, a Kollégiummal majdnem szemben. Aztán ’45-ben átköltöztünk egy ezredes lakásába, akik az orosz bejövetel elől menekültek. Klári 1946 júniusában született, Ági ’47-ben, de akkor hazajött az ezredes meg a családja, és nekünk megint menni kellett. Kaptunk egy lakást az Andaházy utcánál, közel a Nagyerdőhöz, és odaköltöztünk, ott éltünk 1953-ig. Így vándoroltunk a sok gyerekkel – na, de hát kibírtuk, mert még fiatalok voltunk. A szobabútoraink megvoltak, ezek megmaradtak, és volt egy két szoba-konyhás lakásunk, ott kezdtük újra az életet.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**A család Nyírmártonfalván**
A fénykép készítésének helye:	**Nyírmártonfalva**
A fénykép készítésének éve:	**1959**
A képen *(balról jobbra):*	állnak: **Szabó Ágnes, Szabó Éva, Szabó Katalin, Szabó Klára,** ülnek: **Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna, Szabó Anna, Szabó Sámuel, Szabó Gábor**

Mikor Révész püspök urat ’49-ben nyugdíjba tették, mindjárt jött egy új püspök, Péter János. Egyszerűen ki volt jelölve püspöknek, és akik nem őt akarták, nem tiltakozhattak, mert már olyan szigorúság volt, hogy aki tiltakozott, az vagy életben maradt, vagy elvitték, úgyhogy inkább elnémultak. És voltak nagyon sokan, akik átpártoltak, örömmel fogadták, kiszolgálták azt a rendszert. Olyan espereseket is választottak, és voltak olyan fiatal lelkészek is, akik örömmel vállalták a püspök úr megbízásait. De a régiek, akik nem tudták ezt megtenni, azoknak menni kellett. Mentek ott sokan, komoly evangéliumi lelkészek mentek falura.

Gábor egy ideig még ott dolgozott továbbra is a püspöki hivatalban – nem érezte jól magát, de a kötelességét elvégezte –, na, de ő sem volt „megbízható”, ezért aztán ki kellett tenni őt is falura. Nyírmártonfalvára kerültünk. Akkor már megvolt Sámuel fiunk, és velünk volt Gábor édesanyja, az öreg nagymama is. Gábor nagyon szépen szolgált, áldott szolgálata volt Mártonfalván. A gyülekezet növekedett, mindig többen-többen lettünk, szinte az egész falu. Esténként bibliaóra volt, szeretetvendégség volt, teaestéket rendeztünk… Gábor szeretett szolgálni, én meg szerettem segíteni neki.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Negyvenedik házassági évfordulónk**
A fénykép készítésének helye:	**Vámospércs**
A fénykép készítésének éve:	**1981**
A képen:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna, Szabó Gábor**

1977-ig szolgáltunk Mártonfalván, utána Vámospércsen még öt évig. Szép nagy, templomba járó gyülekezet volt az is. Evangelizációt akkor már lehetett tartani, és hívtunk is evangelizátorokat, mert a gyülekezetnek mindig frissülni kell. Így telt el az öt év, és utána mi nyugdíjba mentünk 1982-ben.

A férjemmel. 56 évet éltünk együtt, az nagy idő, az alatt megállhattunk hűségben, a hitben, és megtapasztaltuk, hogy megsegít az Úr bennünket. Én ezt tapasztaltam meg akkor is, mikor Gáborral néha nem egyeztünk. Akkor szinte a világ összeomlott bennem: most már vége a mi békességünknek, egymás megértésének, most mi lesz…? Akkor félrehúzódtam, és magamban az Úr előtt végiggondoltam, hogy mégis hogy kezdődött, mi is volt a baj, ő hogyan szólt, és akkor én miért nem másképp szóltam, és én is hibás voltam, mert én is a magam akaratát akartam. És mikor így megmutatta az Úr, hogy nemcsak ő vétkezett, hanem én is, akkor mindjárt nem is volt olyan nagy a másik hibája, és már nem úgy láttam az életet, hogy most vége mindennek. És akkor én felkeltem, mentem, de már ő jött elibém mosolyogva – az Úr őbenne is elvégezte, s már békesség volt. Így tanultuk meg egymást megbecsülni.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Férjem a nyolcvanadik születésnapján**
A fénykép készítésének helye:	**Debrecen**
A fénykép készítésének éve:	**1992**
A képen:	**Szabó Gábor**

Mikor nyugdíjba mentünk, sikerült a gyerekek segítségével Debrecen-Csapókertben egy kis házat venni, abba beköltöztünk. Az ottani lelkésznek Gábor nyugdíjasként is besegített: amikor neki elfoglaltsága volt, akkor az uram prédikált, bibliaórát tartott, és hívták őt más gyülekezetekbe is egy-egy szolgálatra. Nem tudott szolgálat nélkül lenni. Nem szeretett testi munkát végezni, nem szokta meg, és nem is nagyon volt szabad, mivel vérzékeny volt, ha megsértette vagy megerőltette magát, könnyen bevérzett. Elveszítette az egyik szemének a látását is, mert bevérzett, és nem szívódott fel – ez még Mártonfalván volt. De azután is, ha csak fél szemmel, de mindig olvasta a teológiai könyveket, jegyzeteket készített, vázlatot írt…

Minden szolgálatának megvan a vázlata. Most találtam meg valamelyik nap az első gyülekezeti szolgálatát, amit akkor mondott el, amikor a püspök beiktatta Mártonfalván. Milyen szépen, összeszedetten prédikált! – semmi kesergés, hanem odaszánás, hogy az Úrnak szolgálni, azért jött. Nagyon boldog voltam, hogy megtaláltam, ki is nyomtattam több példányban, hogy ne csak a gyerekek, hanem minden unoka is elolvashassa, ahogy a szeretetről beszélt: hogy azt tudja továbbadni, hogy a szeretet növekedjen közöttünk.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Éva lányom és családja**
A fénykép készítésének helye:	**Denver?**
A fénykép készítésének éve:	**2015**
Kulcsfigura:	**Dr. Szabó Béláné sz. Szabó Éva** *(legfölül középen)*

Éva közgazdasági, kereskedelmi iskolát végzett, aztán az erdészetnél helyezkedett el. Akkor ismerkedett meg a férjével is. A csapókerti lelkész, Szabó Béla nagyon jó barátunk volt. Őket Pozsony mellől egy kis faluból telepítették haza Magyarországra, és Béla bácsit végül megválasztották a Csapókertbe lelkésznek. Egy alkalommal Gábort hívta meg evangelizátornak. Gábor el is ment, és ment vele Éva, hogy segítsen Béla bácsi feleségének a vendégségben. Ott ismerkedett meg Béla bácsi fiával, aki orvostanhallgató volt. Nagyon áldott természetű, értelmes, okos fiú, kitűnő tanuló és nagyon jó orvos volt, csak ő aztán a gyógyítás tudományos része felé fordult, a kutatáshoz. A 80-as évek elején a kiváló kutatómunka eredményeként kihívták Amerikába kétéves ösztöndíjra. Családjával együtt ment ki, és aztán kint is maradtak. Kutatói állást kapott. Már nyugdíjasok, gyerekeik vannak, unokáik vannak, és minden héten beszélünk egymással telefonon.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Kati lányom és családja**
A fénykép készítésének helye:	**Debrecen?**
A fénykép készítésének éve:	**2015**
Kulcsfigura:	**Dani Lászlóné sz. Szabó Katalin** *(jobbról a második))*

Kati védőnőként végzett Szegeden. A férjével úgy ismerkedett meg, hogy nálunk az ébredés idején voltak kislányok, akik gépelték az evangéliumi iratokat, és osztogatták az evangelizáció alatt. Vajai kislányok voltak, hoztak írógépet, és ott laktak nálunk, kosztoltuk őket, szállást adtunk nekik. Így ismerkedtünk meg ezekkel a hívő kislányokkal, és utána az én lányaim is mentek őket meglátogatni Vajára, mikor hívták őket bibliaórára vagy más evangéliumi alkalmakra. Ott is az ifjúság összegyűlt, együtt énekelgettek meg az evangelizációkra jártak, és Dani Laci – ő is vajai volt, akkor már teológus –, így ismerkedett meg az én Kati lányommal. Vaján nagyon nagy dolog volt, hogy valaki lelkész lesz. Laci is szegény család gyermeke volt, de nagyon nagy evangelizátor volt az ő édesapja. Laci először tanító volt, aztán ment a Teológiára, és Debrecenből is kijárt hozzánk, megismerte Gábort is, a gyülekezetet is, és ő is szolgált nálunk. Aztán, mikor már állást kapott Nyíradonyban Laci, letette a papi vizsgát, akkor megesküdtek.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Klári lányom és családja**
A fénykép készítésének helye:	**Miskolc?**
A fénykép készítésének éve:	**2015**
Kulcsfigura:	**Nagy Lajosné sz. Szabó Klára** *(hátsó sor, jobbról a harmadik)*

Klári párja, Nagy Lajos is teológus volt, mikor megismerkedtek – őt Dani Laci hozta el hozzánk –, és lelkész volt már, amikor megesküdtek. Klári elvégezte az védőnőképzőt, de a szíve olyan gyenge volt, hogy meg kellett műteni. De aztán neki is nagy családja lett, falura kerültek, és ügyes asszony lett belőle.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Ági lányom és családja**
A fénykép készítésének helye:	**Diósjenő?**
A fénykép készítésének éve:	**2015**
Kulcsfigura:	**Szabó Ágnes** *(jobbról a harmadik)*

Ági építészmérnök lett, házakat épített, szóval nagyon talpraesett, ügyes lány volt – fiúnak való lett volna, annak is vártuk. Első férje debreceni fiú volt, a városházán volt valami vezető szerepben. Megesküdtek, lett gyerekük is, együtt éltek legalább tizenöt évig, aztán elváltak. Ági elment Dunakeszire, és ott ő egyedül lakást bérelt, de a pályáját, a munkáját folytatta, és nevelte a két gyereket. Aztán egy olyan drága társat kapott, hogy hívő ember sem lehet különb. Mondta is a lányom: „Édesanyám jobban szereti Sándort, mint engem!” – „Hát – mondom –, mert nem lehet nem szeretni”. Nem hívő ember, vagyis nem az a kimondott megtért ember, de olyan becsületes, segítőkész, jó akaratú, türelmes ember, hogy mondtam is Áginak: „Nagyon meg kell becsülni, hogy Isten egy ilyen társat adott melléd”.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Sámuel fiam és családja**
A fénykép készítésének helye:	**?**
A fénykép készítésének éve:	**2015**
Kulcsfigura:	**Szabó Sámuel** *(ül, jobbra)*

Sámuel, gépész iskolába ment, mert ő ügyes volt, szeretett mindent javítani, építeni. Amikor aztán behívták katonának, alig töltött el pár hónapot, baleset érte. Fiatal, huszonkét éves fiú volt, nem akarta magát megadni a betegségnek. Járt még Debrecenbe is Mártonfalváról biciklivel, hogy találkozzon a barátaival; hiába mondtuk neki, hogy ne erőltesd magad. És akkor találkozott a volt iskolatársával, Évivel, egymásba szerettek, aztán megesküdtek. Évi Pesten dolgozott, és ott találtak munkát Sámuelnek is. Csak az volt a baj, hogy a lába kezdett fájni Sámunak. Nem lett volna szabad mindjárt munkába állnia, de ő dolgozott, és két év múlva begyulladt a lába, mindig jobban kezdett fájni, átterjedt a gyulladás a másik lábára is, aztán már az orvosok sem tudtak mit tenni, levágták a lábát. De Hollandiában olyan nagyon jó műlábat adtak neki, hogy azzal nagyon jól tud járni.

Most már elérte a nyugdíjkorhatárt, és még mindig bot nélkül jár, és dolgozik, kerti munkát végez. Minden második nap hív telefonon, sőt Pesten túl laknak, és még onnan is eljöttek meglátogatni felpakolva édességgel, ásványvízzel, hogy nekem legyen minden. Neki is van két lánya, azok is férjhez mentek, csodálatos jó társakat kaptak.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Anna lányom és családja**
A fénykép készítésének helye:	**Cigánd?**
A fénykép készítésének éve:	**2015**
Kulcsfigura:	**Makatura Józsefné sz. Szabó Anna** *(hátul, jobbra)*

Anna lelkész lett. Érettségi után Egerbe jelentkezett valamilyen iskolába, fel is vették, és elment megnézni. Egyszer csak jön a telefon Egerből, hogy mit szólnánk hozzá, ő mégiscsak teológiára menne, ha lehetne. Nagyot néztünk, leesett az állunk, aztán az apja mondta, hogy hát hogyne lehetne, kislányom. Mindjárt ment a Teológiára, de már lejárt a jelentkezési határidő, éppen az utolsó nap volt. Viszont ezek a professzorok mind az uram barátai voltak, úgyhogy amikor Gábor bement, hogy ha lehet, vegyék föl, azt mondták, hogyne lehetne, csak hozzad a lányodat. Ott aztán Anna mindjárt egy komoly közösségbe került, hívő közösségbe, azok körülfogták, és együtt imádkoztak. Ott ismerte meg a férjét, Makatura Józsefet, aki már harmadéves volt, mikor Anna még elsőéves, de hűségesen kitartott mellette végig. Józsit már ötödéves korában kihelyezték falura, és mikor Anna harmadéves lett, őt is kihelyezték, mert addigra már megesküdtek. Jó messzire kerültek tőlünk, ritkán tudtuk meglátogatni őket, úgyhogy magukra voltak utalva, de szépen egymáshoz szelídültek, és boldogan élnek most is.

Az interjúalany neve:	**Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**
A fénykép címe:	**Eszter unokámmal**
A fénykép készítésének helye:	**Debrecen**
A fénykép készítésének éve:	**2015**
A képen:	**Dani Eszter, Szabó Gáborné sz. Gulácsy Szeréna**

A gyermekeink is mindig keresték Isten szavát, akaratát, és mindegyik nagyon hűséges, tisztaszívű, engedelmes gyermek volt. És Isten gondoskodott róluk: fiatalon, amikor elvégezték az iskolájukat, mindegyik megtalálta a párját. Mindenkit összeszámolva hetvenen vagyunk, mert hat gyermekünk született és tizennyolc unokánk, és huszonkilenc dédunokánk – és kedves vők és kedves menyek… és mindnyájan olyan áldott társakat kaptunk, akik hűséggel megállnak mellettünk.

Az életben a legnagyobb dolog az, hogy a jó dolgok elfojtják a sok rosszat. Ilyen az öregkorom is: fájdalmas a fél oldalam, a lábam, azért járok már bottal, de fenn tudok lenni, meg tudom csinálni, amit meg kell, s ez óriási dolog az én számomra. 95 évet éltem már, de az évek nem terhelnek engem, nem érzem én, hogy öreg vagyok. Érdekel minden, érdekel az olvasnivaló – hát nem akármit olvasok, hanem csak evangéliumi könyveket –, és az élet mégis csudálatos.